

Afgiften af Bommen paa Amagerveien, men det er vor Tanke, at der foreløbig overhovedet ikke skal gøres Andet fra Regeringens Side, end at der drages Omforg for, at Sogneraadet og derigjennem Befolkningen kommer til Kundskab om vore Udtalelser og paa denne Maade faar Anvisning til selv at tage Initiativet til at betrede den af os angivne Vej. Det første Skridt bør nemlig efter vor Formening tages af Taarnby Sogn derved, at Flertallet af dets Vælgere til Amtsraadet indgiver et Andragende om Sogneens Adskillelse i kommunal Henseende, indeholdende et Tilbud om at bidrage paa fornævnte Maade til den eventuelle Sundbyernes Kommune. Fremkommer da et saadant Andragende, tilraade vi, at Amtsraadet og Indenrigsministeriet i Medfør af Bestemmelsen i Lov om Landkommunernes Styrelse n. V. af 6te Juli 1867 § 1 bevilge Adskillelsen paa de tilbudte Bilskaar, dog saaledes at den først træder i Kraft samtidig med, at der efter dertil erhvervet Lovhjemmel indføres en Huskat i Sundbyernes Kommune overensstemmende med de for Kjøbstæderne gjældende Regler. Vi formene, at nævnte Regler maa foretrækkes for de Bestemmelser, der ifølge Lovene af 14de og 29de December 1857 gjælde om Bestatningen af Staden Kjøbenhavns udenbys Grunde og Frederiksberg Kommunes Grund, fordi hine ere yngre og lettere at kombinere med de bestaaende Forhold end disse. Foranstaaende Forslag forudsætter ikke som Betingelse for dets Gjennemførelse Tilslutning fra Sundbyernes Sogn, men vi føle os overtydede om, at det er egnet til at tilfredsstille ogsaa den dervedværende Befolkning. Vi have alt henpeget paa Betydningen af, at Sognet bliver en egen Kommune og derved faar Magt til at gennemføre Foranstaltninger, som kunne gjøre det mere tiltrækkende end nu som Opholdssted og foranledige Tilflytning af velstaaende Statterdere. At det vil være en betydelig Fordel for Sundbyernes Sogn at være adskilt fra Taarnby Sogn, saafremt den saakaldte mellemkommunale Bestatning maatte blive gennemført, skal kun i Forbigaaende berøres. Men hvad der for os er Hovedsagen, er, at den foreslaaede nye Skattebyrde ikke skjønes at ville komme til at virke trykkende. Det er et stort Skatteobjekt, hvorom der her er Spørgsmaal; i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger er der, som nævnt, allerede nu forsikret Bygninger i Sundbyerne for c. $8\frac{3}{4}$ Million Kroner; selv en for den enkelte Huseier ubetydelig Huskat vil derfor give Kommunen en klækelig Indtægt. Af disse $8\frac{3}{4}$ Million Kr. vedkomme dernæst $2\frac{1}{4}$ Million Fabrikkerne, som det fra alle Sider er erkjendt ikke nu yde et Bidrag til Kommunen, der staar i et passende Forhold til de Udgifter, deres Tilstedeværelse forvolder den, selv om deres Ciere, hvad kun for en Del er Tilfældet, bo i Kommunen og svare Formue- og Leilighedsstat og ikke blot Hartkornstat. Af de øvrige Bygninger eies en ikke ringe Del, hvis Forsikringssummer beløbe sig til c. 1 Million Kr., af Udenboernes, som nu altsaa kun svare Hartkornstat til Kommunen, uagtet mange af de paagjældende Bygninger ere beboede af Personer, der ikke staae til Kommunen i samme Forhold, som de stille Krav til den. For de i Kommunen boende Cieres Vedkommende maa det endelig have sig til, at Huskatten vil være en Ventil, hvorved de ville undgaa den ellers forestaaende Forøgelse af deres nuværende kommunale Afgifter, og det Samme gjælder om Keerne, forsaavidt Huskatten vil komme til at berøre dem, hvad iøvrigt neppe kan antages at ville finde Sted i følelig Udstrækning. Denne Virkning af Huskatten vil derhos ikke være blot forbigaaende; thi medens bemeldte Stat for den enkelte Eiendoms Vedkommende lige saa vel som i Kjøbstæderne maa have en vis lovbestemt Uforanderlighed, vil Kommunens Udbytte af den stige med hver Bygning, der opføres. Nye Fabrik anlæg ville saaledes ikke som nu forstyrre Stabiliteten i Kommunestatternes Størrelse. — Nogen Betænkelse kan der vel fra det af Kommissionen indtagne Standpunkt næres ved at lægge Stat paa Bygningerne i den Kjøbenhavn fjerneste Del af Sundbyernes Sogn, som endnu benyttes til Agerbrug, men det maa dog ikke lades ude af Betragtning, at de paagjældende Bygninger have en forholdsvis ringe Værdi, og at flere af disse Eiendomme kunne forudses snart at ville blive udparcellerede til Bebyggelse. Dernæst vil der Intet være til Hinder for at ordne Forholdet saaledes, at Bygningerne paa den omtalte Strækning bestattes betydelig lavere end Bygningerne i den sammenbyggede Del af Kommunen, hvilket vi senere skulle komme tilbage til. Hensynet til de paagjældende Ciere har derfor ikke forekommet Kommissionen vægtigt nok til at øge Sognegrænderne som Grændse mellem de nye Kommuner, idet vi lægge megen Vægt paa, at der, naar man bliver staaende ved disse Grændser, kan gøres den foran angivne Brug af Bestemmelsen i Landkommunallovens § 1, hvortil kommer, at de kirkelige Grændser, der ere affatte paa det herved hæftede Kort over en Del af Taarnby Sognekommune, i det Hele i og for sig ere heldige i territorial Henseende. — De nævnte Grunde have ogsaa motiveret, at Kommissionen ikke har foreslaaet at inddrage Rastrup By under den eventuelle Sundbyernes Kommune, men vi have troet saa meget bedre at kunne undlade at stille noget saadant Forslag, som der ikke i Taarnby Sogn næres noget Ønske om at stilles fra Rastrup, for hvis Vedkommende, som nævnt, Indtægter og Udgifter antages at balancere, og som har en meget mere stabil Befolkning end Sundbyerne. Det kan ogsaa mærkes, at Rastrup ligger udenfor Grændsen